



CONCERT

CICLE AUDITORIUM DE PALMA

N.7

# Orquestra Simfònica Illes Balears

Robert Schumann  
Concert Per A Piano, Op. 54  
Dmitri Xostakóvitx  
Simfonia Núm. 15, Op. 144

Piano Alexandra Dovgan  
Acadèmia Simfònica  
Director Pablo Mielgo

Entrades  
Taquilles Auditorium  
de Palma  
[www.simfonicadebalears.com](http://www.simfonicadebalears.com)

02.05.2024

20.00H

 Govern de les  
Illes Balears  
Conselleria de Turisme,  
Cultura i Esports

 FUNDACIÓ  
ORQUESTRA SIMFÒNICA  
ILLES BALEARS

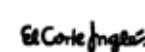
 CASTELL BON CLARET





 AETIB

 Illes Balears

 El Corte Inglés

# Programa

**35'** **Concert per a piano en la menor Op. 54**  
**Robert Schumann (1810-1856)**

Allegro affettuoso

Intermezzo, Andantino grazioso

Allegro vivace

**20'** **Pausa**

**45'** **Simfonia núm.15 en la major Op. 141**  
**Dmitri Xostakóvitx (1824-1896)**

Allegretto

Adagio-Largo-Adagio-Largo

Allegretto

Adagio-Allegretto

**Piano: Alexandra Dovgan**

**Concertino convidat: Ori Wissner-Levy**

**Director: Pablo Mielgo**

**Acadèmia Simfònica**

**Orquestra Simfònica Illes Balears**

**Crèdit editorial**

**Simfonia núm.15 de D. Xostakóvitx, Sikorski Musikverlage Hamburg**

## Fora de la norma

*Pere Estelrich i Massutí*

En el programa del concert que ens presenta anit la Simfònica, hi trobam dues obres escrites fora de les normes habituals de la seva època. Ens referim al Concert per a piano i orquestra de Robert Schuman i la Simfonia número 15 de Xostakóvitx.

**El Concert.** Robert Schumann va néixer el 1810 i va morir el 1856 a un sanatori per a malalts mentals, ja que patia bipolaritat i, a més, havia tingut un intent de suïcidi, anys abans, llançant-se al Rin.

Sempre el relacionam amb la seva esposa, Clara Wieck o Clara Schumann, una persona amb molt de talent musical com a compositora i pianista i que, durant molt de temps, a partir del fet que el seu marit deixàs de tocar, entre altres coses per una lesió a una mà, va ser la gran intèrpret de la seva obra.

El matrimoni Schumann és una de les grans parelles de la història de la música. Després de distanciar-se de pares i sogres, que no acceptaven el matrimoni de Robert i Clara, la parella volia fugir de Leipzig i instal·lar-se a algun lloc tranquil, amb un sou, per no dependre només dels concerts esporàdics. Així fou com Robert acceptà la direcció de l'orquestra de Düsseldorf, el 1850. Quan el matrimoni arribà a la ciutat, foren rebuts amb grans honors: recepcions, un sopar i un concert en el qual s'interpretà l'oratori «El paradís», del mateix Robert. Ara bé, uns anys abans d'aquests fets, en concret l'any 1845 i quan el matrimoni portava gairebé un any com a tal, el compositor va compondre el que seria el seu únic concert per a piano, el Concert en la menor, opus 54, però no l'única obra per a piano solista i orquestra, ja que a més d'aquesta obra, Schumann va fer esborranys per a altres partitures similars que no acabaren de concretar-se. A més d'aquest concert amb solista, té un Concert per a violí i orquestra i un altre, absolutament deliciós, per a violoncel i orquestra.

El Concert per a piano, que avui ens presenta la Simfònica, va ser estrenat primer en una sessió restringida a un hotel de Dresden el desembre de 1845 i en una sessió més oficial el primer dia de l'any 1846 a Leipzig i, com no podia ser d'altra manera, amb Clara interpretant la part de solista i amb Felix Mendelssohn com a director, atès que ell era en aquells moments el titular de l'orquestra de la ciutat: una orquestra, tot sia dit, que arribà a ser una de les millors d'Europa a partir de la feina que ell hi va fer.

La partitura agafa una idea que, uns anys enrere, el 1841, li havia passat pel cap al compositor: escriure una Fantasia per a piano i orquestra, que mai no es va arribar a estrenar, sinó que va servir de base per a l'obra que comentam. De fet, va convertir-se en el primer dels tres moviments en els quals està estructurada la peça, que no segueix els estàndards de l'època, sinó que va una mica més enllà: per a Schumann, més que un concert, aquesta partitura era «alguna cosa entre concert, simfonia i gran sonata».

Consta de tres moviments: *allegro affetuoso*, *intermezzo/andantino* i *allegro vivace*. En el primer trobam una breu introducció iniciada conjuntament entre el solista i la formació instrumental, que sortirà més endavant, i dos temes; ara bé, és el primer el que agafa més protagonisme durant tot el moviment i també en la cadència, llarga, amb la qual es dona pas a la coda.

El segon moviment, si bé no és ràpid, sí que està ple de detalls graciosos i efectistes, són fragments dialogats entre el teclat i l'orquestra i amb velades referències al tema principal del moviment anterior. Una delícia.

I per acabar i sense pausa, passam a un *allegro* tal com Déu mana, en el qual Schumann construeix un rondó estrany, amb un tema principal que ens trobarem fet de diferents maneres, un tema secundari que també ens surt a camí adesiara i altres melodies i fragments puntuals que es mesclen amb les dues protagonistes. La coda també és per a tenir en compte.

**La Simfonia.** I de Schumann passam a Xostakóvitx i la seva Simfonia número 15: obra plena de curiositats i detalls que la fan, si no única, sí especial.

Fou estrenada l'any 1972, tot i que s'hauria pogut mostrar abans, però un procés hospitalari de l'autor va ajornar la primera audició.

Consta de quatre moviments —*allegretto*, *adagio*, *allegretto*, *adagio/allegretto*— en què trobam elements que la converteixen en una obra singular, plena de picades d'ullet, com per exemple, en el primer moviment, les referències musicals a una obertura de Rossini, *Guillaume Tell*, així com la utilització d'instruments de percussió, poc habituals en les simfonies.

En el segon moviment trobam alternança entre una espècie de música religiosa i un solo de violoncel: la majestuositat versus el lirisme.

En el tercer moviment, molt curt, hi trobam una espècie de scherzo, amb anar i venir de temes, sempre en forma de paròdia singular.

I en el darrer, Xostakóvitx substitueix l'homenatge a Rossini del primer moviment per cites a diferents òperes de Wagner, com *Tristany i Isolda* i *L'anell del Nibelung* i una referència a una obra de Glinka. Totes les cites, però, aquí, amagades subtilment.

## Fuera de la norma

*Pere Estelrich i Massutí*

En el programa del concierto que nos presenta esta noche la Sinfónica, encontramos dos obras escritas fuera de las normas habituales de su época. Nos referimos al Concierto para piano y orquesta de Robert Schumann y la Sinfonía número 15 de Shostakóvich.

**El Concierto.** Robert Schumann nació el 1810 y murió el 1856 en un sanatorio para enfermos mentales, puesto que sufría bipolaridad y, además, había tenido un intento de suicidio, años antes, lanzándose al Rin. Siempre le relacionamos con su esposa, Clara Wieck o Clara Schumann, una persona con mucho talento musical como compositora y pianista y que, durante mucho de tiempo, a partir del hecho de que su marido dejara de tocar, entre otras cosas por una lesión en una mano, fue la gran intérprete de su obra.

El matrimonio Schumann es una de las grandes parejas de la historia de la música. Después de distanciarse de padres y suegros, que no aceptaban el matrimonio de Robert y Clara, la pareja quería huir de Leipzig e instalarse en algún lugar tranquilo, con un sueldo, para no depender solo de los conciertos esporádicos. Así fue cómo Robert aceptó la dirección de la orquesta de Düsseldorf, el 1850. Cuando el matrimonio llegó a la ciudad, fueron recibidos con grandes honores: recepciones, una cena y un concierto en el que se interpretó el oratorio «El paraíso», del mismo Robert. Ahora bien, unos años antes de estos hechos, en concreto en 1845 y cuando el matrimonio llevaba casi un año como tal, el compositor compuso el que sería su único concierto para piano, el Concierto en la menor, opus 54, pero no la única obra para piano solista y orquesta, puesto que además de esta obra, Schumann hizo borradores para otras partituras similares que no acabaron de concretar. Además de este concierto con solista, tiene un Concierto para violín y orquesta y otro, absolutamente delicioso, para violonchelo y orquesta.

El Concierto para piano, que hoy nos presenta la Sinfónica, fue estrenado primero en una sesión restringida en un hotel de Dresde en diciembre de 1845 y en una sesión más oficial el primer día del año 1846 en Leipzig y, como no podía ser de otra manera, con Clara interpretando la parte de solista y con Felix Mendelssohn como director, dado que él era en aquellos momentos el titular de la orquesta de la ciudad: una orquesta, todo sea dicho, que llegó a ser una de las mejores de Europa a partir del trabajo que él hizo.

La partitura coge una idea que, unos años atrás, el 1841, le había pasado por la cabeza al compositor: escribir una Fantasía para piano y orquesta, que nunca se llegó a estrenar, sino que sirvió de base para la obra que comentamos. De hecho, se convirtió en el primero de los tres movimientos en los que está estructurada la pieza, que no sigue los estándares de la época, sino que va algo más allá: para Schumann, más que un concierto, esta partitura era «algo entre concierto, sinfonía y gran sonata».

Consta de tres movimientos: *allegro affetuoso*, *intermezzo/andantino* y *allegro vivace*. En el primero encontramos una breve introducción iniciada conjuntamente entre el solista y la formación instrumental, que saldrá más adelante, y dos temas; ahora bien, es el primero el que coge más protagonismo durante todo el movimiento y también en la cadencia, larga, con la cual se da paso a la coda.

El segundo movimiento, si bien no es rápido, sí que está lleno de detalles graciosos y efectistas, son fragmentos dialogados entre el teclado y la orquesta y con veladas referencias al tema principal del movimiento anterior. Una delicia.

Y para terminar y sin pausa, pasamos a un *allegro* con todas las de la ley, en el cual Schumann construye un rondó extraño, con un tema principal que nos encontraremos hecho de diferentes maneras, un tema secundario que también nos sale al encuentro de vez en cuando y otras melodías y fragmentos puntuales que se mezclan con las dos protagonistas. La coda también es para tener en cuenta.

**La Sinfonía.** Y de Schumann pasamos a Shostakóvich y su Sinfonía número 15: obra llena de curiosidades y detalles que la hacen, si no única, sí especial.

Fue estrenada en 1972, a pesar de que se habría podido mostrar antes, pero un proceso hospitalario del autor aplazó la primera audición.

Consta de cuatro movimientos —*allegretto*, *adagio*, *allegretto*, *adagio/allegretto*— en los que encontramos elementos que la convierten en una obra singular, llena de guiños, como por ejemplo, en el primer movimiento, las referencias musicales a una apertura de Rossini, *Guillaume Tell*, así como la utilización de instrumentos de percusión, poco habitual en las sinfonías.

En el segundo movimiento encontramos alternancia entre una especie de música religiosa y un solo de violonchelo: la majestuosidad versus el lirismo.

En el tercer movimiento, muy corto, encontramos una especie de *scherzo*, con ir y venir de temas, siempre en forma de parodia singular.

Y en el último, Shostakóvich sustituye el homenaje a Rossini del primer movimiento por citas a diferentes óperas de Wagner, como *Tristán e Isolda* y *El anillo del Nibelung* y una referencia a una obra de Glinka. Todas las citas, sin embargo, aquí, escondidas sutilmente.

## Not by the book

*Pere Estelrich i Massutí*

Symphony No.15.

The programme for this evening proposes two works that were written without abiding by the rules of their time, works which were out of the ordinary. The OSIB is going to interpret Robert Schumann's Concerto for piano and orchestra and Shostakovich's

**The Concerto.** Robert Schumann was born in 1810 and died in 1856, at a healthcare institution for the mentally ill –he suffered from bipolarity and had tried to commit suicide once by throwing himself into the Rhin River. We always link Robert to his wife, Clara Wieck or Clara Schumann: a gifted musician (both as a composer and a pianist). For quite a long time, and because her husband had injured a hand and could not play, Clara was the interpreter of his works.

The Schumann's are one of the greatest couples in the history of music. After growing apart from their respective parents and in-laws, who wouldn't approve of their marriage, Clara and Robert intended to flee Leipzig and settle somewhere quiet, get a wage and stop depending on sporadic concerts. Which is why Robert accepted to conduct the Düsseldorf Orchestra, in 1850. At their arrival in the city, the couple were welcomed with great honours: receptions, a dinner and a concert during which Robert's Oratorio, Paradise and the Peri, was interpreted.

Nevertheless, a few years before all that, in 1845, when the couple had been married for a year, Robert composed his only piano concerto ever: the Piano Concerto in A minor, opus 54. This was not, however, his only piece for piano soloist and orchestra –Schumann drafted several other similar scores, though he did not finish them. Besides this concert with soloist, the composer wrote a Concerto for violin and orchestra and a delicious Concerto for cello and orchestra.

The piano concerto presented by the OSIB this evening premièred during a private performance at a hotel in Dresden, in December 1845, and during a more official session on the 1st of January 1846 in Leipzig. As it could not be otherwise, Clara played the role of the soloist; and was conducted by Felix Mendelssohn, who was then the title conductor of the city orchestra which, by the way, became one of Europe's finest thanks to his job.

The score draws from an idea Robert had had in 1841: to write a Fantasia for piano and orchestra. It never premièred, but it served as the foundations for the work we are commenting on. In fact, it became the first of the three movements in its structure. A work that does not follow the standards of the time, but goes beyond: to Schumann, this score was more than a concert: "something between a concerto, a symphony and a grand sonata".

Its three movements are: Allegro affetuoso, Intermezzo/Andantino and Allegro vivace. The first includes a brief Introduction, conjointly initiated by the soloist and the instrumental ensemble (which will appear later), and two themes; however, the first theme is the one to achieve prominence during the whole movement and in the long Cadence giving way to the Coda.

The second movement is not fast, but it is full of funny and dramatic effects: a series of dialogue fragments between the keys and the orchestra, with hidden references to the main theme from the previous movement. A delight indeed.

Finally, and without a pause, the composer takes us to an Allegro by the book, into which he builds an odd Rondo, with a main theme displayed in different ways, a secondary theme which comes and goes, and other melodies and prompt one-time fragments that blend in with the leading ones. The Coda is also worth mentioning.

**The Symphony.** From Schumann we move to Shostakovich and his Symphony No.15: a piece with plenty of curiosities and details which may not make it a unique work, but surely a special one.

Premièred in 1972, it could have been shown earlier, but hospitalization forced the author to postpone the first audition.

It is made up of four movements: Allegretto, Adagio, Allegretto, Adagio/Allegretto. Within these, we find the elements that make it a singular piece, full of references: in the first movement, for instance, the author winks at Rossini's Overture in William Tell; and at the use of percussion instruments that are unusual in symphonies.

The second movement alternates between a somehow religious music and a cello solo – majesty versus lyrism.

The third movement is very short and includes some sort of Scherzo, with themes coming and going, always as a personal form of parody.

And, in the last movement, Shostakovich switches from paying homage to Rossini in the first movement to citing various operas by Wagner, such as Tristan and Isolde and The Ring of the Nibelung, and a piece by Glinka as well. Every citation, however, is subtly veiled.



# Alexandra Doygan

piano



# Alexandra Dovgan

## piano

Alexandra Dovgan va néixer el 2007 en una família de músics i va començar a estudiar piano als quatre anys. Quan en tenia cinc, es va donar a conèixer havent superat les proves d'accés a l'Escola de Música Acadèmica Central del Conservatori Estatal de Moscou, on va entrar a estudiar sota les directrius de la professora Mira Marchenko.

Alexandra ha estat premiada en cinc concursos internacionals, entre els quals el Concurs Internacional de Piano "Vladímir Krainev" de Moscou, el Concurs de Joves Pianistes "Astana Piano Passion" i el Concurs Internacional de Televisió per a joves músics "El Trencaous". Alexandra tenia només deu anys quan va guanyar el Grand Prix al II Concurs Internacional "Grand Piano Competition". Els enregistraments d'aquest esdeveniment han recorregut el món a través de Medici.TV i Youtube, i han commogut músics i amants del piano d'arreu. Malgrat ser tan jove, Alexandra ja ha tocat a les sales de concerts més prestigioses del món, com la Berlin Philharmonie, Théâtre des Champs-Élysées a París, el Concertgebouw d'Amsterdam, Vienna Kontzerhaus, Victoria Hall a Ginebra, Konzerthuset a Estocolm, on ha rebut clamoroses ovacions i crítiques excel·lents.

Des del seu aclamat recital al Festival de Salzburg, el juliol de 2019, Alexandra ha impressionat tant els crítics com el públic amb una sèrie espectacular de debuts internacionals: el juny de 2021, va tocar amb Gustavo Dudamel i la Mahler Chamber Orchestra; el setembre de 2022, va debutar al Japó amb la Kioi Sinfonietta i Trevor Pinnock; i l'abril de 2023 va actuar amb l'Orquestra Tonhalle a Zurich sota la batuta de Paavo Jarvi. També ha col·laborat amb l'Orquestra Mozarteum de Salzburg i Trevor Pinnock, la Filharmònica d'Estocolm i Ton Koopman, la Simfònica de Barcelona i Kazushi Ono, i amb la Slovenska Filharmonija i Philipp von Steinaecker.

Entre els seus compromisos més importants de cara al futur destaquen concerts a la Vienna Konzerthaus, al Théâtre des Champs-Élysées a París, la Tonhalle de Zurich, Konzerthaus Berlín, Prinzregententheater de Munich, la Sala Victoria a Ginebra, Gulbenkian a Lisboa, i a Torí, Milà, Basilea, Barcelona, Luxemburg, Lió i moltes altres ciutats.

L'estiu de 2023, va debutar al Festival Verbier i va actuar en festivals europeus de prestigi, com La Roque d'Anthéron, Rheingau Musik Festival i el Gstaad Menuhin Festival. Els trets diferencials d'Alexandra com a pianista són la seva profunditat i consciència espontànies, i un so d'una bellesa i una precisió impressionants. Alexandra mostra una concentració impressionant, combinada amb una puresa d'expressió impecable i amb imaginació creativa, unides a una presència carismàtica a l'escenari i una personalitat única.

A més de tocar el piano, l'apassiona esquiar, tocar l'orgue, aprendre ballet i matemàtiques, i passar l'estona amb el seu germà petit.

# Alexandra Dovgan

## piano

esp

Alexandra Dovgan nació en 2007 en una familia de músicos y empezó sus estudios de piano cuando tenía cuatro años. Con cinco años, se dio a conocer al superar las pruebas de acceso de la Escuela de Música Académica Central del Conservatorio Estatal de Moscú, donde estudió bajo las directrices de la profesora Mira Marchenko.

Alexandra ha sido premiada en cinco concursos internacionales, entre ellos el Concurso de Piano Internacional Vladimir Krainev de Moscú, el Concurso de Jóvenes Pianistas "Astana Piano Passion" y el concurso Internacional de Televisión para jóvenes músicos "El Cascanueces". Alexandra tenía tan sólo 10 años cuando ganó el Grand Prix en el II Concurso International "Grand Piano Competition". Las grabaciones de este evento han recorrido el mundo en Medici.TV y Youtube, conmoviendo a músicos y amantes del piano por todo el mundo. A pesar de su corta edad, Alexandra ya ha tocado en las salas de concierto más prestigiosas del mundo como la Berlin Philharmonie, Théâtre des Champs-Élysées en París, el Concertgebouw de Ámsterdam, Vienna Konzerthaus, Victoria Hall en Ginebra, Konzerthuset en Estocolmo, recibiendo una clamorosa ovación y excelentes críticas.

Desde su aclamado recital en el Festival de Salzburgo en julio de 2019, Alexandra ha impresionado tanto a los críticos como al público con una serie impresionante de debuts internacionales: en junio de 2021, tocó junto a Gustavo Dudamel y la Mahler Chamber Orchestra, en septiembre de 2022 debutó en Japón tocando con la Kioi Sinfonietta y Trevor Pinnock y en abril de 2023 actuó junto a la Orquesta Tonhalle en Zurich bajo la batuta de Paavo Jarvi. También ha colaborado con la Orquesta Mozarteum de Salzburgo y Trevor Pinnock, la Filarmónica de Estocolmo y Ton Koopman, con la Sinfónica de Barcelona y Kazushi Ono y la Slovenska Filharmonija y Philipp von Steinaecker.

Entre los compromisos futuros más importantes de Alexandra, hay conciertos en la Vienna Konzerthaus, Théâtre des Champs-Élysées en París, el Tonhalle de Zurich, la Konzerthaus de Berlin, el Prinzregententheater de Munich, la Sala Victoria en Ginebra, Gulbenkian en Lisboa y en Turín, Milán, Basel, Barcelona, Luxemburgo, Lyon y muchos más. En el verano de 2023 debutó en el Festival de Verbier y actuó en festivales Europeos prestigiosos como la Roque d'Anthéron, el Rheingau Musik Festival y el Gstaad Menuhin Festival. Las características que distinguen a Alexandra como pianista son su espontánea profundidad y conciencia y un sonido de impresionante belleza y precisión. Alexandra muestra una impresionante concentración combinada con una impecable pureza de expresión e imaginación creativa, unido a una presencia carismática en el escenario y una personalidad única. Además de tocar el piano, Alexandra tiene otras pasiones como esquiar, tocar el órgano, aprender ballet y matemáticas y pasar tiempo con su hermano pequeño.

# Alexandra Dovgan

## piano

eng

Alexandra Dovgan was born in 2007 from a family of musicians and began studying piano when she was four years old. When she turned five, she passed the entrance exams at the Academic Music School of the Moscow Conservatory, where she started her training with Professor Mira Marchenko.

Alexandra has been awarded in five international contests, including the International Piano Contest “Vladimir Krainev” in Moscow, the Contest for Young Pianists Astana Piano Passion, and the International Television Contest for young musicians “The Nutcracker”. Alexandra was only ten when she won the Grand Prix at the 2nd Grand Piano Competition. The broadcasting of this event has travelled the world through Medici.TV and Youtube, moving both musicians and music lovers everywhere. Despite being so young, Alexandra has already played at the most prestigious concert halls around the world, like Berlin Philharmonie, Théâtre des Champs-Élysées in Paris, Concertgebouw Amsterdam, Vienna Konzerthaus, Victoria Hall in Geneva or Stockholm Konzerthuset, where she has been resoundingly applauded and has received excellent reviews.

Since her acclaimed debut at Salzburg Festival in July 2019, Alexandra has been impressing both critics and audiences, with amazing international debuts: in June 2021, she played with Gustavo Dudamel and the Mahler Chamber Orchestra; in September 2022, she made her debut in Japan with the Kioi Sinfonietta and Trevor Pinnock; and in April 2023, she played with the Orquestra Tonhalle in Zurich under the baton of Paavo Jarvi. She has also collaborated with the Mozarteum Orquestra Salzburg and Trevor Pinnock, the Stockholm Philharmonic and Ton Koopman, Orquestra Simfònica de Barcelona and Kazushi Ono, and Slovenska Filharmonija with Philipp von Steinaecker.

Amongst her most important future commitments, it is worth mentioning her concerts at Vienna Konzerthaus, Théâtre des Champs-Élysées in Paris, Tonhalle Zurich, Konzerthaus Berlin, Prinzregententheater Munich, Victoria Hall in Geneva, Gulbenkian in Lisbon, as well as in Torino, Milan, Basel, Barcelona, Luxembourg, Lyon and many other cities.

In summer 2023, she made her debut at Festival Verbier and performed at some of the most important European festivals, such as La Roque d'Anthéron, Rheingau Musik Festival and Gstaad Menuhin Festival. Alexandra makes a difference as a pianist thanks to her spontaneous profoundness and consciousness, and her astonishingly beautiful and precise sound. She displays a very impressive concentration, combined with an impeccable purity of expression and creative imagination, along with her charismatic stage presence and unique personality.

Besides playing the piano, she very much enjoys skydiving, playing the organ, learning ballet and maths, and spending time with her younger brother.

# Pablo Mielgo

director



# Pablo Mielgo

## director

cat

Pablo Mielgo, director d'orquestra de Madrid, és un ciutadà del món amb esperit emprenedor i amb una missió: fer que la música estigui a l'abast de tots. En l'actualitat és director de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) i ha estat contractat per orquestres de tot el món. Estudià al Conservatori Reial de la seva ciutat natal, al Col·legi Reina Sofia i a l'Escola de Música del London Guildhall. A més, creà una xarxa de nombroses amistats musicals entre Berlín i Qatar, Lucerne i Los Angeles, amb músics de renom que ara enriqueixen els programes de concerts de l'OSIB.

Pablo Mielgo ha estat assistent de directors com James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim i Claudio Abbado. Ell dirigeix regularment als grans escenaris d'Europa, com el Wiener Musikverein, als EUA, com el Carnegie Hall de Nova York, a Amèrica Llatina i a l'Orient Mitjà. En estreta col·laboració artística, el madrileny treballa amb orquestres com la Simfònica de Simón Bolívar, the Arena di Verona i la Filharmònica de Qatar, amb artistes com Juan Diego Flórez, les germanes Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin i Radovan Vlatkovic. .

Des de 2005 és director musical i artístic de la Fundació SaludArte, amb l'objectiu de generar un canvi social a través de la música. Pablo Mielgo va promoure diversos esdeveniments musicals amb gran reconeixement internacional, com el Festival Espanya-Veneçuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid em sona", la gira de l'Orquestra Juvenil Iberoamericana per Espanya i els Estats Units, IberOpera i "En viu, connectant el món a través de la música". Col·laborà amb institucions com el Teatre Reial de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema a Veneçuela i la Florida Grand Opera, amb artistes de renom com Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu i Michael Tilson Thomas, entre d'altres.

Pablo Mielgo està especialment dedicat a la promoció de joves talents. Des de 2011, el director artístic de la Filharmònica de Medellín s'esforça per brindar als joves músics accés a l'educació musical, independentment dels ingressos dels pares. A més, el director ha fundat tres orquestres juvenils des de 2003: l'Orquestra Juvenil Presjovem, que reuneix els millors joves músics espanyols, l'Orquestra Juvenil Iberoamericana i l'Orquestra Simfònica Harmonia. En cooperació amb Sir Colin Davis, va fundar la BandArt Orchestra.

Com a director titular de l'OSIB, des de 2014, ha promogut amb èxit el desenvolupament de l'orquestra en diversos aspectes, sobre la base de la seva experiència internacional. Pablo Mielgo ha millorat la qualitat de l'orquestra i els seus programes, ha augmentat les vendes d'entrades i ha desenvolupat la seva xarxa amb actuacions de convidats, programes per a joves i artistes de primer nivell.

# Pablo Mielgo

## director

esp

Pablo Mielgo, director de orquesta de Madrid, es un ciudadano del mundo con espíritu emprendedor y con una misión: hacer que la música esté al alcance de todos. En la actualidad es director de la Orquesta Sinfónica de las Islas Baleares (OSIB) y ha sido contratado por orquestas de todo el mundo. Estudió en el Conservatorio Real de su ciudad natal, en el Colegio Reina Sofía y en la Escuela de Música del London Guildhall. Además, creó una red de numerosas amistades musicales entre Berlín y Qatar, Lucerne y Los Ángeles, con músicos de renombre que ahora enriquecen los programas de conciertos de la OSIB.

Pablo Mielgo ha sido asistente de directores como James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim y Claudio Abbado. Él dirige regularmente en los grandes escenarios de Europa, como el Wiener Musikverein, en EE. UU, como el Carnegie Hall de Nueva York, en América Latina y en Oriente Medio. Con una estrecha colaboración artística, el madrileño trabaja con orquestas como la Sinfónica de Simón Bolívar, the Arena di Verona y la Filarmónica de Qatar, con artistas como Juan Diego Flórez, las hermanas Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin y Radovan Vlatkovic.

Desde 2005 es director musical y artístico de la Fundación SaludArte, con el objetivo de generar un cambio social a través de la música. Pablo Mielgo lanzó varios acontecimientos musicales de gran reconocimiento internacional, incluyendo el Festival España-Venezuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid me suena", la gira de la Orquesta Juvenil Iberoamericana por España y Estados Unidos, IberOpera y "En vivo, conectando el mundo a través de la música". Colaboró con instituciones como el Teatro Real de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema en Venezuela y la Florida Grand Opera, con artistas de renombre como Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu y Michael Tilson Thomas entre otros.

Pablo Mielgo está especialmente dedicado a la promoción de jóvenes talentos. Desde 2011, el director artístico de la Filarmónica de Medellín se esfuerza para brindar a los jóvenes músicos acceso a la educación musical, independientemente de los ingresos de los padres. Además, el director ha fundado tres orquestas juveniles desde 2003: la Orquesta Juvenil Presjovem, que reúne a los mejores jóvenes músicos españoles, la Orquesta Juvenil Iberoamericana y la Orquesta Sinfónica Armonía. En cooperación con Sir Colin Davis, fundó la BandArt Orchestra.

Como director titular de la OSIB desde 2014, ha promovido con éxito el desarrollo de la orquesta en varios aspectos, sobre la base de su experiencia internacional. Pablo Mielgo ha mejorado la calidad de la orquesta y sus programas, ha aumentado las ventas de entradas y ha desarrollando su red con actuaciones de invitados, programas para jóvenes y artistas de primer nivel.

# Pablo Mielgo

## conductor

eng

Pablo Mielgo, a conductor from Madrid, is a true world citizen with an entrepreneurial spirit and the mission to make music accessible to everyone: the agile chief of the Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) was immediately engaged by orchestras around the world after his studies at the Royal Conservatory of his hometown, the Reina Sofia School and the London Guildhall School of Music. Moreover, he created a network of numerous musical friendships between Berlin and Qatar, Lucerne and Los Angeles, with renowned musicians, who are now enriching the OSIB concert programs.

Pablo Mielgo has assisted conductors such as James Conlon, Jesus Lopez Cobos, Daniel Barenboim and Claudio Abbado. He regularly conducts on the great stages of Europe such as the Wiener Musikverein, the USA such as Carnegie Hall New York, Latin America and the Middle East. In close artistic collaboration, the Madrilenian works with orchestras such as the Simon Bolívar Symphony, the Arena di Verona and the Qatar Philharmonic as well as with artists such as Juan Diego Florez, the Labeque sisters, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin and Radovan Vlatkovic.

Since 2005 he has been the musical and artistic director of the SaludArte Foundation, which aims to bring about social change through music. Pablo Mielgo launched several musical events with great international acclaim including the Festival España-Venezuela, the International Music Festival of Madrid “Madrid me suena”, the tour of the Ibero-American Youth Orchestra through Spain and the USA, IberOpera as well as “Live, connecting the world through music”. He collaborated with institutions such as the Teatro Real Madrid, the Miami New World Symphony, El Sistema in Venezuela and the Florida Grand Opera, as well as with renowned artists, Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu, and Michael Tilson Thomas among others.

Pablo Mielgo is especially dedicated to the promotion of young talents. Since 2011 the co-artistic director of the Medellín Philharmonic Academy strives to give young musicians access to musical education regardless of parental income. Furthermore, the conductor has founded three youth orchestras since 2003: the Presjovem Youth Orchestra bringing together the best young Spanish musicians, the Iberoamerican Youth Orchestra and the Harmonia Symphony Orchestra. In cooperation with Sir Colin Davis, he founded the BandArt Orchestra.

As chief conductor of the OSIB since 2014, he has promoted the orchestra’s development in several aspects successfully on the basis of his international experience: Pablo Mielgo has improved the quality of the orchestra and its programs, increased ticket sales and developed his network with guest performances, youth programs and first-rate artists.



# Orquestra Simfònica de les Illes Balears



# Orquestra Simfònica de les Illes Balears



L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. La història de l'orquestra es remunta a l'any 1946, any en què es va crear l'Orquestra Simfònica de Mallorca, el primer director de la qual va ser el mestre coreà Eaktay-Ahn. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en el Trui Teatre, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'arxiduc d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol "Sonam per Tu" durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

La Simfònica compta amb un segell discogràfic que li permet distribuir els seus enregistraments per diferents plataformes musicals com Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre d'altres. En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

# Orquestra Simfònica de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consejo de Mallorca. La historia de la orquesta se remonta al año 1946, año en el que se creó la Orquesta Sinfónica de Mallorca, cuyo primer director fue el maestro coreano Eaktay-Ahn. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Trui Teatre, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'arxiduc de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

La Sinfónica cuenta con un sello discográfico que le permite distribuir sus grabaciones por diferentes plataformas musicales como Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre otros. En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

# Orquestra Simfònica de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca. The history of the orchestra dates back to the 1940s, and its first conductor was Korean maestro Eaktay-Ahn. Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014.

Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma, Trui Teatre and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, *L'Arxiduc*, with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva.

Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

The OSIB has a label which allows us to distribute our recordings across a number of music platforms, such as Spotify, Apple Music, Amazon Music and Google Play Music, among others. The new headquarters of the OSIB are currently under construction. Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

# Propers concerts

## Maig

---

**#8 CICLE  
AUDITORIUM DE  
PALMA**  
9 MAIG  
20.00 h

**Simfonia núm. 36, K. 425, W. A. Mozart  
Danses Simfòniques, S. Rackhmàninov**

**Joshua Weilerstein, director**

**ÒPERA  
TEATRE  
PRINCIPAL  
DE PALMA**  
22 MAIG  
20.00 h

**Romeo et Juliette, Ch. Gounod**

**Franck Villard, director**

24 MAIG  
20.00 h

26 MAIG  
18.00 h

# Plantilla OSIB

## PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino  
Gina Nicola, concertino associat  
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino  
Paula Marqués  
Gloria Grati  
Gabriel Martí  
Andrei Melkumov  
Maria Luisa Payeras  
Christine Schedukat  
Marc Nogués  
Víctor Ros (Interí)  
Cristina Sánchez (Interí)

## SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista  
Sebastià Pou, ajudant de solista  
Carmen Fullana  
Roberto Moragón  
Beth Super  
Francisco Sard  
Ariadna Ferrer  
Benjamin Payen (interí)

## VIOLES

Sonia Krasnova, solista  
Marta Hatler, ajudant de solista  
Miguel Arola  
Filippo Maschio  
Lluís Oliver  
Elisabeth Romero  
Hanga Zsofia Fehér  
Samuel Sedano (Interí)

## VIOLONCELS

Emmanuel Bleuse, solista  
Ibolya Rózsás, ajudant de solista  
Felipe Temes  
Manuela Torres  
Llorenç Rosal  
Leila El Charef (Interí)

## CONTRABAIXOS

Martin Gregg, solista  
Jozef Szafranski, ajudant de solista  
Philip Dawson  
Wojciech Sobolewski

## FLAUTES

Josep Miralles, solista  
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

## FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

## OBOÈS

Javier Arnal, solista  
Jordi Miralles, ajudant de solista

## OBOÈ/CORN ANGLÈS

Carlos Fortea, ajudant de solista

## CLARINETS

Eduardo Bernabeu, solista  
Juan José Pardo, ajudant de solista

## CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

## FAGOTS

José Vicente Tatay, solista  
Gerard Beltran, ajudant de solista

## FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

## TROMPES

Nigel Carter, solista  
José Fortea, solista  
Andreu Carbonell, ajudant de solista  
Miriam Merino, ajudant de solista  
Joan Barceló, ajudant de solista  
César Guillem, ajudant de dolista

## TROMPETES

Michel Herment, solista  
Cyril Pouillet, ajudant de solista  
Samuel García, ajudant de solista

## TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista  
Vicente M. Cascales, ajudant de solista  
Miquel Sáez, ajudant de solista

## TUBA

Tobies Isern, solista

## TIMPANI

David Montoya, solista (Interí)

## PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista  
Juan C. Murgui, ajudant de solista

## ARPA

Cristina Badía, solista

## REFORÇOS

Guillem Gadea, violí  
Bernat Martí, violí  
Iñaki Crespo, violí  
Raquel Cobo, viola  
M. Victoria Pedrero violoncel  
Mar Ripoll, contrabaix  
Eudald Ribas, contrabaix  
Xisco Aguiló, contrabaix  
Andreu Carbonell, trompa  
Marc Gonsálbez, tuba wagneriana  
Bruno Gregori, tuba wagneriana

# Acadèmia OSIB

## **VIOLINS**

Francesc Mayor  
Alberto Higuera  
Marta Florit  
Ana Emilia Rodrigo  
Carolina Fuentes  
Pau Cladera  
Marc Barrios

## **VIOLES**

Maria Sala  
Lucia Albort

## **VIOLONCELS**

Rebeca Monton  
Roberto Gil

## **CONTRABAIXOS**

Eric Pelegrí  
Carmen Pérez

## **PERCUSSIÓ**

Pau Buforn  
Gema Isabel Vega  
Ibai Martiartu

## **GERÈNCIA**

Cristina Martínez

## **EQUIP ARTÍSTIC**

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

## **EQUIP TÈCNIC**

Margalida Gomila, cap d'administració

Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical

Gloria Grati, secretaria tècnica

Juan Ramon Garcia, faristoler

Maria del Mar Furió, serveis artístics

Aina Gayart, auxiliar

Francisca Pallicer, auxiliar

Gustavo Riutort, serveis generals

# **Patronat de la fundació OSIB**

## **PRESIDENT**

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

## **VICEPRESIDENTA**

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

## **VOCALS NATS**

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts

María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

## **VOCALS ELECTES**

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports

Bartomeu Riera, director adjunt IEB

Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística





**Govern de les Illes Balears**

Conselleria de Turisme, Cultura i Esports



FUNDACIÓ ORQUESTRA SIMFÒNICA ILLES BALEARS



CASTELL SON CLARET



Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears



GOIB CONSELLERIA TURISME, CULTURA I ESPORTS

**AETIB**

AGÈNCIA D'ESTRATÈGIA TURÍSTICA ILLES BALEARS



**El Corte Inglés**